

Шведский язык с Карлсоном

Astrid Lindgren

Lillebror och Karlsson på taket

Illustrationer av Ilon Wikland

Книгу адаптировали Леонид Бродский (главы 1-3)

и Анна Азарова (главы 4-8)

Метод чтения Ильи Франка

Karlsson på taket

Карлсон, который живет на крыше

Vid en alldeles vanlig gata i Stockholm (на одной совершенно обычной улице в Стокгольме) i ett alldeles vanligt hus (в одном совершенно обычном доме) bor en alldeles vanlig familj (живет одна совершенно обычная семья), som heter Svantesson (которую зовут Свантесон = по фамилии Свантесон). Där finns en alldeles vanlig pappa (там есть совершенно обычный папа) och en alldeles vanlig mamma (и совершенно обычная мама) och tre alldeles vanliga barn (и три совершенно обычных ребенка), Bosse, Bettan och Lillebror (Боссе, Бетан и Малыш: *lillebror* — младший брат).

Vid en alldeles vanlig gata i Stockholm i ett alldeles vanligt hus bor en alldeles

vanlig familj, som heter Svantesson. Där finns en alldeles vanlig pappa och en alldeles vanlig mamma och tre alldeles vanliga barn, Bosse, Bettan och Lillebror.

"Jag är inte alls nån vanlig Lillebror (я вовсе не какой-то обычный малыш)", säger Lillebror (говорит Малыш). Men där ljuger han (но там лжет он = но это неправда: *ljuga* — *лгать*). Han är visst vanlig (он, конечно, обычный). Det finns så många pojkar (есть так много мальчиков) som är sju år och har blå ögon (которым семь лет и которые имеют голубые глаза) och trubbnäsa och otvättade öron (и курносый нос и невытые уши: *tvätta* — *мыть*, *o* — *отрицание*) och byxor som jämt är sönder på knäna (и штаны, которые постоянно порваны на коленях: *sönder* — *сломанный*; *knä* — *колени*), så nog är Lillebror alldeles vanlig (так что, несомненно, Малыш — совершенно обыкновенный), den saken är säker (эта вещь верная = что верно, то верно).

"Jag är inte alls nån vanlig Lillebror", säger Lillebror. Men där ljuger han. Han är visst vanlig. Det finns så många pojkar som är sju år och har blå ögon och trubbnäsa och otvättade öron och byxor som jämt är sönder på knäna, så nog är Lillebror alldeles vanlig, den saken är säker.

Bosse är femton år (Боссе пятнадцать лет) och gillar fotboll (и /он/ любит футбол) och klarar sig dåligt i skolan (и справляется плохо в школе), så han är alldeles

vanlig han också (так что он совершенно обыкновенный тоже), och Bettan är fjorton (и Бетан четырнадцать) och har håret kammat i hästsvans (и имеет волосы, причесанные хвостиком: *häst* — конь; *svans* — хвост) precis som andra alldeles vanliga flickor (точно, как другие совершенно обыкновенные девочки).

Bosse är femton år och gillar fotboll och klarar sig dåligt i skolan, så han är alldeles vanlig han också, och Bettan är fjorton och har håret kammat i hästsvans precis som andra alldeles vanliga flickor.

Det finns bara en i hela huset som är ovanlig (найдется только один в целом доме, кто необыкновенный), och det är Karlsson på taket (и это Карлсон, который живет на крыше). Han *bor* uppe på taket (он *живет* наверху на крыше), Karlsson, och redan det är ju ganska ovanligt (и уже это ведь довольно необычно). Det kan väl vara olika på andra håll i världen (это, вероятно, может быть по-другому в других сторонах в мире = в других местах), men i Stockholm händer det nästan aldrig (но в Стокгольме не случается почти никогда) att någon *bor* (чтобы кто-нибудь жил) i ett särskilt litet hus uppe på taket (в отдельном маленьком доме наверху на крыше). Men det gör i alla fall Karlsson (но это делает все-таки Карлсон: *i alla fall* — в любом случае /все-таки, несмотря ни на что/). Han är en mycket liten och mycket trind och säker herre (он очень маленький и очень круглый и /само/уверенный господин), och han kan flyga (и он умеет летать). I flygplan och helikoptrar kan alla människor flyga (на самолетах и вертолетах могут все люди летать), men det är ingen mer än Karlsson (но нет никого больше, кроме Карлсона) som kan flyga alldeles själv (который мог бы летать совершенно сам). Karlsson vrider bara på en knapp (Карлсон нажимает только на кнопку: *vrída* — *крутить, поворачивать*) som sitter ungefär mitt för Karlssons navel (которая сидит прямо у Карлсоновского пупка; *mitt för* — *прямо перед, прямо напротив*), och vips startar en finurlig liten motor (и вот /«рраз»/ заводится хитрый маленький моторчик), som han har på ryggen (который он имеет на спине). Karlsson står stilla en stund (Карлсон стоит тихо один момент), medan

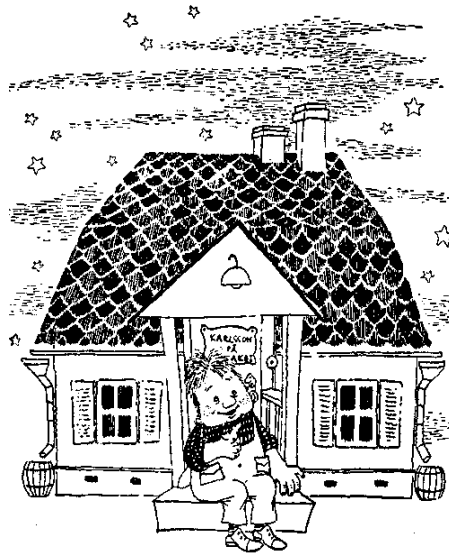
motorn går upp i varv (пока мотор не раскрутится: *gå upp* — *подниматься*; *varv* — *оборот*). Och så — när motorn fått tillräcklig fart (и затем, когда мотор получит достаточно скорости) — så lyfter Karlsson och svävar i väg (затем поднимается Карлсон и плывет в дорогу = отправляется в путь) så fint och värdigt (так ловко и достойно) som en byråchef (как какой-нибудь начальник конторы), om man nu kan tänka sig (если можно теперь представить себе) en byråchef med motor i ryggen (начальника конторы с мотором на спине).

Det finns bara en i hela huset som är ovanlig, och det är Karlsson på taket. Han bor uppe på taket, Karlsson, och redan det är ju ganska ovanligt. Det kan väl vara olika på andra håll i världen, men i Stockholm händer det nästan aldrig att någon bor i ett särskilt litet hus uppe på taket. Men det gör i alla fall Karlsson. Han är en mycket liten och mycket trind och säker herre, och han kan flyga. I flygplan och helikoptrar kan alla människor flyga, men det är ingen mer än Karlsson som kan flyga alldeles själv. Karlsson vrider bara på en knapp som sitter ungefär mitt för Karlssons navel, och vips startar en finurlig liten motor, som han har på ryggen. Karlsson står stilla en stund, medan motorn går upp i varv. Och så — när motorn fått tillräcklig fart — så lyfter Karlsson och svävar i väg så fint och värdigt som en byråchef, om man nu kan tänka sig en byråchef med motor i ryggen.

Karlsson trivs väldigt bra (Карлсон чувствует себя очень хорошо: *trivas /trivs, trivdes, trivts/* — *чувствовать себя хорошо; любить*) i sitt lilla hus uppe på taket (в своем маленьком доме наверху на крыше). Om kvällarna sitter han på sin farstutrappa (по вечерам сидит он на своем крыльце: *farstu* — *крыльцо; trappa* — *лестница, крыльцо*) och röker pipa (и курит трубку) och tittar på stjärnorna (и смотрит на звезды: *stjärna* — *звезда*). Man ser förstås stjärnorna (видны, конечно, звезды) mycket bättre uppe på taket (намного лучше наверху на крыше) än någon annanstans i huset (чем где-то еще в доме), så egentligen är det konstigt (так что, собственно, удивительно,) att inte fler människor bor på tak (что немногие люди

живут на крыше). Men hyresgästerna i huset vet inte om (но жильцы в доме не знают: *hyra* — *арендовать*; *hyresgäst* — *квартиросъемщик*), att man *kan* bo på tak (что *можно* жить на крыше), de vet inte ens (они не знают даже) att Karlsson har sin stuga där uppe (что Карлсон имеет свой домик там наверху), för den ligger så väl gömd (потому что он лежит так хорошо спрятанный) bakom den stora skorstenen (позади большой /дымовой/ трубы). Och de flesta människor (и большинство людей) lägger förresten inte märke till (к тому же и не обратят внимание: *lägga märke till* — *обращать внимание*) sådana där små hus som Karlssons (такой там маленький домик, как Карлсоновский), om de också snävar över dem (если они также споткнутся о него). Det var en gång en sotare (это был один раз трубочист), som fick syn på (который получил вид на = увидел) Karlssons hus just när han skulle sota skorstenen (Карлсоновский дом как раз /тогда/, когда он собирался чистить трубу), och han blev verkligen ganska häpen (и он стал действительно совершенно удивленным).

Karlsson trivs väldigt bra i sitt lilla hus uppe på taket. Om kvällarna sitter han på sin farstutrappa och röker pipa och tittar på stjärnorna. Man ser förstås stjärnorna mycket bättre uppe på taket än någon annanstans i huset, så egentligen är det konstigt att inte fler människor bor på tak. Men hyresgästerna i huset vet inte om, att man *kan* bo på tak, de vet inte ens att Karlsson har sin stuga där uppe, för den ligger så väl gömd bakom den stora skorstenen. Och de flesta människor lägger förresten inte märke till sådana där små hus som Karlssons, om de också snävar över dem. Det var en gång en sotare, som fick syn på Karlssons hus just när han skulle sota skorstenen, och han blev verkligen ganska häpen.

"Egendomligt", sa han för sig själv, "här ligger ett hus (странно, — сказал он себе самому, — здесь лежит = расположен дом). Man skulle inte tro det (нельзя поверить в это), men här ligger faktiskt ett hus oppe på taket (но здесь лежит действительно дом наверху на крыше), hur det nu kan ha kommit hit (как он только мог попасть сюда; *nu* — *теперь, ныне*)."

Men sedan började han sota skorstenen (но затем начал он чистить трубу) och glömde alldeles bort huset (и забыл совершенно напрочь домик) och tänkte aldrig mer på det (и не думал никогда больше о нем).

"Egendomligt", sa han för sig själv, "här ligger ett hus. Man skulle inte tro det, men här ligger faktiskt ett hus oppe på taket, hur det nu kan ha kommit hit."

Men sedan började han sota skorstenen och glömde alldeles bort huset och tänkte aldrig mer på det.

Det var nog roligt för Lillebror (это было, несомненно, забавно для Малыша), att han blev bekant med Karlsson (что он стал знакомым с Карлсоном: *bli /blir, blev, blivit/* — *быть, становится*), för där Karlsson flög fram (так как там /куда/ Карлсон прилетал: *flyga /flyger, flög, flugit/* — *лететь, fram* — *вперед, к*) blev allting så äventyrligt och spännande (становилось все таким полным приключений и захватывающим). Kanske Karlsson också tyckte (возможно, Карлсон тоже

считал) det var roligt (это было забавно) att bli bekant med Lillebror (/чтобы/ стать знакомым = познакомиться с Малышом), för hur det är (так как как это есть = ведь как бы то ни было), kan det väl inte vara så trevligt (не может быть так интересно: *kunna /kan, kunde, kunnat/ — мочь*) att bo alldeles ensam (/чтобы/ жить совершенно одиноким) i ett hus (в доме) snarare utan att någon har en aning om det (без того, чтобы кто-нибудь имеет представление об этом = и так, чтобы при этом никто не имел и представления об этом). Nog är det roligt (несомненно, это весело), att någon ropar (что кто-нибудь кричит: *ropa — кричать*) 'Hejsan hoppsan, Karlsson' (привет, Карлсон), när man kommer flygande (когда ты прилетаешь: *komma — приходиться, flygande — летящий*).

Det var nog roligt för Lillebror, att han blev bekant med Karlsson, för där Karlsson flög fram blev allting så äventyrligt och spännande. Kanske Karlsson också tyckte det var roligt att bli bekant med Lillebror, för hur det är, kan det väl inte vara så trevligt att bo alldeles ensam i ett hus utan att någon har en aning om det. Nog är det roligt, att någon ropar 'Hejsan hoppsan, Karlsson', när man kommer flygande.

Så här gick det till (вот как было: «так здесь шло до = шло себе»: *gå /går, gick, gått/ — идти*), när Karlsson och Lillebror träffades (когда Карлсон и Малыш встретились = вот как они познакомились). Det var en av de där aviga dagarna (это был один из тех неудачных дней: *avig — неуклюжий, неправильно повернутый*), när det inte var ett dugg roligt att vara Lillebror (когда ничуть не забавно быть Малышом: *dugg — капля, inte ett dugg — ни капли, ничуть*). I vanliga fall var det rätt trevligt att vara Lillebror (в обычном случае, было вполне приятно быть Малышом), för han var hela familjens älskling och kelgris (потому что он всей семьи любимец и баловень), som alla skämde bort så mycket de orkade (которого каждый балует так много, как может: *skämma bort /skämmer, skämde, skämt/ — баловать*). Men en del dagar gick det avigt (но этот день пошел наизнанку = наперекосяк). Då fick man ovetta av mamma (тогда он получил брань

от мамы: *få /får, fick, fått/ — получить*), för att det var nya hål på byxorna (потому что была новая дыра на штанах), och Bettan sa 'Snyt dej, unge' (и Бетан сказала «высморкайся, детеныш»: *säga /säger, sa(de), sagt/ — сказать, говорить*), och pappa bråkade för att man inte kom hem i tid från skolan (и папа рассердился /»поссорился»/, потому что он не пришел домой вовремя из школы).

Så här gick det till, när Karlsson och Lillebror träffades. Det var en av de där aviga dagarna, när det inte var ett dugg roligt att vara Lillebror. I vanliga fall var det rätt trevligt att vara Lillebror, för han var hela familjens älskling och kelgris, som alla skämde bort så mycket de orkade. Men en del dagar gick det avigt. Då fick man ovetta av mamma, för att det var nya hål på byxorna, och Bettan sa 'Snyt dej, unge', och pappa bråkade för att man inte kom hem i tid från skolan.

"Vad går du och driver på gatorna för", sa pappa ("почему ты ходишь и слоняешься по улицам", — сказал папа: *driva — знать, двигать; дрейфовать; двигаться без цели, бездельничать*).

Driver på gatorna — pappa visste ju inte (слоняешься по улицам — папа ведь не знал: *veta /vet, visste, vetat/ — знать*), att Lillebror hade mött en hund (что Малыш встретил /одного/ пса). En snäll, vacker hund som hade snusat på Lillebror (милый, прекрасный пес, который обнюхал Малыша) och viftat med svansen och sett ut (и помахал хвостом и выглядел /так/: *se /ser, såg, sett/ — смотреть, видеть*), som om han gärna ville bli Lillebrors egen hund (будто он охотно хотел /бы/ стать собственным псом Малыша: *vilja /vill, ville, velat/ — хотеть*).

"Vad går du och driver på gatorna för", sa pappa.

Driver på gatorna — pappa visste ju inte, att Lillebror hade mött en hund. En snäll, vacker hund som hade snusat på Lillebror och viftat med svansen och sett ut, som om han gärna ville bli Lillebrors egen hund.

Hade det bara berott på Lillebror (если бы это зависело только от Малыша), så skulle han ha fått bli det genast (он бы стал им немедленно: *få /får, fick, fått/* — *получать, bli* — *оставаться, быть, становиться*). Men nu var det så att pappa och mamma inte alls ville ha någon hund i huset (но сейчас было так, что папа и мама вовсе не хотели иметь какую-либо собаку в доме). Och förresten dök där plötsligt upp (и к тому же, вынырнула там внезапно = появилась: *dyka /dyker, dök, dykt/* — *нырять, upp* — *вверх*) en tant som skrek 'Ricki, kom hit' (какая-то тетка, которая закричала "Рики, иди сюда": *skrika /skriker, skrek, skrikit/* — *кричать*), och då förstod Lillebror att den aldrig kunde bli hans egen hund (и тогда Малыш понял, что тот никогда не сможет стать его собственным псом: *förstå /förstår, förstod, förstått/* — *понимать*).

Hade det bara berott på Lillebror, så skulle han ha fått bli det genast. Men nu var det så att pappa och mamma inte alls ville ha någon hund i huset. Och förresten dök där plötsligt upp en tant som skrek 'Ricki, kom hit', och då förstod Lillebror att den aldrig kunde bli hans egen hund.

"Ser inte ut som man skulle få nån egen hund så länge man lever" (видно, так и не получишь никакую собственную собаку, как долго ни живи), sa Lillebror bittert den där dan (сказал Малыш с горечью /«горький»/ там), när allting var så avigt (когда все было так наизнанку). "Du, mamma, du har pappa, och Bosse och Bettan håller ihop jämt (у тебя, мама, у тебя есть папа, и Боссе и Бетан держатся вместе постоянно), men jag, jag har ingen (но у меня, у меня нет никого: «я имею никого»)." "

"Ser inte ut som man skulle få nån egen hund så länge man lever", sa Lillebror bittert den där dan, när allting var så avigt. "Du, mamma, du har pappa, och Bosse och Bettan håller ihop jämt, men jag, jag har ingen."

"Älskade Lillebror, du har ju oss allihop", sa mamma (любимый Малыш, у тебя же есть все мы, — сказала мама).

"Det har jag väl inte visst det" (имею не очень вероятно = не знаю...), sa Lillebror ännu bittrare (сказал Малыш еще горше = с еще большей горечью), för det kändes plötsligt som om han inte hade någon i hela världen (ему показалось внезапно, что у него нет никого в целом мире: *kännas /känns, kändes, kännts/* — казаться: «чувствоваться»).

En sak hade han i alla fall (одну вещь имел он в любом случае). Han hade ett eget rum, och dit gick han in (у него была собственная комната, и туда пошел он).

"Älskade Lillebror, du har ju oss allihop", sa mamma.

"Det har jag väl inte visst det", sa Lillebror ännu bittrare, för det kändes plötsligt som om han inte hade någon i hela världen.

En sak hade han i alla fall. Han hade ett eget rum, och dit gick han in.

Det var en ljus och vacker vårkväll (был ясный и прекрасный весенний вечер: *vår* — весна), och fönstret stod öppet (и окно стояло открытым: *stå /står, stod, stått/* — стоять). De vita gardinerna fläktade sakta (белые занавески покачивались медленно: *vit /vitt, vita/* — белый, *sakta* — тихий, медленный) fram och tillbaka (туда и обратно) precis som om de vinkade åt de små bleka stjärnorna (точно махали маленьким бледным звездам: *lilla /liten/* — маленький; *små* — маленькие) där uppe på vårhimlen (там наверху в весеннем небе: *himmel /himlen himlar/* — небо, небеса). Lillebror gick fram till fönstret (Малыш подошел к окну) och ställde sig att titta ut (и встал, чтобы посмотреть наружу: *ställa sig* — встал: «поставил себя»). Han tänkte på den där snälla hunden (он думал о том милом псе: «о том там милом псе») och undrade, vad den gjorde nu (и любопытствовал/задумался, что он делал сейчас: *gjorde /gör/* — делал), om den kanske låg i en hundkorg i ett kök någonstans (наверное, лежал в собачьей корзинке на кухне где-нибудь: *ligga /ligger, låg, legat/* — лежать) och om det kanske satt en pojke — en annan pojke än

Lillebror (и наверное, сидел какой-то мальчик, другой мальчик, а не Малыш) — på golvet bredvid (на полу рядом) och klappade hans lurviga huvud och sa: 'Ricki, du är en fin hund.' (и похлопывал по его лохматой голове и говорил: “Рики, ты отличный пес”)

Det var en ljus och vacker vårkväll, och fönstret stod öppet. De vita gardinerna fläktade sakta fram och tillbaka precis som om de vinkade åt de små bleka stjärnorna dar uppe på vårhimlen. Lillebror gick fram till fönstret och ställde sig att titta ut. Han tänkte på den där snälla hunden och undrade, vad den gjorde nu, om den kanske låg i en hundkorg i ett kök någonstans och om det kanske satt en pojke — en annan pojke än Lillebror — på golvet bredvid och klappade hans lurviga huvud och sa: 'Ricki, du är en fin hund.'

Lillebror suckade tungt (Малыш вздохнул тяжело: *sucka* — *вздыхать*). Då hörde han ett litet surr (тогда услышал он слабое жужжание). Surret blev starkare (жужжание становилось сильнее: *stark* — *сильный*), och rätt som det var (и тут вдруг: «и как раз: «верно; прямо» как это было») kom en liten tjock farbror sakta flygande utanför fönstret (появился какой-то маленький толстенький дядюшка медленно пролетающий перед окном: *tjock* — *толстый*). Det var Karlsson på taket, men det visste ju inte Lillebror (это был Карлсон, который живет на крыше, но этого не знал ведь Малыш: *veta /vet, visste, vetat/* — *знать, ju* — *ведь, же*).

Lillebror suckade tungt. Då hörde han ett litet surr. Surret blev starkare, och rätt som det var kom en liten tjock farbror sakta flygande utanför fönstret. Det var Karlsson på taket, men det visste ju inte Lillebror.

Karlsson kastade bara en lång blick på Lillebror (Карлсон бросил только один длинный = долгий взгляд на Малыша), och så seglade han vidare (и так уплыл он дальше; *segel* — *парус; segla* — *плыть, идти под парусом*). Han gjorde en liten

tur över hustaket mitt emot (он сделал маленький рейс над крышей дома
напротив: *göra /gör, gjorde, gjort/* — *делать*, *mitt* — *середина, центр*; *mitt emot*
— *прямо напротив*), rundade skorstenen (облетел трубу: *rund* — *круг*) och styrde
sedan tillbaka mot Lillebrors fönster (и направился затем обратно к окну
Малыша). Han hade satt upp farten nu (он установил вверх скорость теперь =
затем он прибавил скорость: *sätta /sätter, satte, satt/* — *сажать; установить*),
och han visslade förbi Lillebror nästan som ett litet reoplan (и он просвистел мимо
Малыша, почти как маленький реактивный самолет). Flera gånger visslade han
förbi (несколько раз просвистел он мимо = пронесся мимо), och Lillebror stod där
bara tyst och väntade (и Малыш стоял там только тихо и ждал) och kände hur det
kröp i magen av spänning (и чувствовал, как ползет в животе от напряжения =
дух захватило: *känna /känner, kände, känt/* — *чувствовать, знать, крүпер /күрүпер,
крöp, krupit/* — *ползать*), för det är ju inte var dag (потому что ведь не каждый
день) det flyger små tjocka farbröder utanför fönstret (летают маленькие толстые
дядюшки перед окном; *utanför* — *снаружи, вне; перед*). Till sist saktade Karlsson
in alldeles bredvid fönsterkarmen (наконец Карлсон замедлил /движение/
совершенно рядом с оконной рамой).

Karlsson kastade bara en lång blick på Lillebror, och så seglade han vidare. Han gjorde en liten tur över hustaket mitt emot, rundade skorstenen och styrde sedan tillbaka mot Lillebrors fönster. Han hade satt upp farten nu, och han visslade förbi Lillebror nästan som ett litet reoplan. Flera gånger visslade han förbi, och Lillebror stod där bara tyst och väntade och kände hur det kröp i magen av spänning, för det är ju inte var dag det flyger små tjocka farbröder utanför fönstret. Till sist saktade Karlsson in alldeles bredvid fönsterkarmen.

"Hejsan hoppsan", sa han (привет! — сказал он). "Får man slå sej ner ett slag?"
(можно опуститься ненадолго: *slå sig ned* — *опуститься, ner или ned* — *вниз*,
slag — *удар; недолгое время*)

"Ja, varsågod", sa Lillebror (да, будьте добры). "Är det inte svårt att flyga så där", sa

han sedan (не трудно летать так там? — сказал он затем).

"Hejsan hoppсан", sa han. "Får man slå sej ner ett slag?"

"Ja, varsågod", sa Lillebror. "Är det inte svårt att flyga så där", sa han sedan.

"Inte för mej", sa Karlsson viktigt (не для меня, — сказал Карлсон важно: *mig — мне, меня*). "För mej är det inte alls svårt (для меня это вовсе не трудно). För jag är världens bästa konstflygare (потому, что я — лучший летун мира = в мире: *värld — мир, свет, konst — искусство*). Men jag vill inte råda vilken hösäck som helst att försöka (но я не хочу советовать «некоторому мешку с сеном кому угодно» попробовать = не советую пробовать тем, кто похож на мешок сена: *hö — сено, säck — мешок, försöka — пытаться*)."

"Inte för mej", sa Karlsson viktigt. "För mej är det inte alls svårt. För jag är världens bästa konstflygare. Men jag vill inte råda vilken hösäck som helst att försöka."

Lillebror kände på sig (Малыш почувствовал по себе = подумал про себя), att han själv nog var 'vilken hösäck som helst' (что он сам, вероятно, был /тем/ 'некоторым мешком с сеном кем угодно') och bestämde sig tvärt (и решился = принял решение внезапно) för att inte försöka göra om Karlssons flygkonster (никаких попыток не делать, /подражая/ летательным умениям Карлсона = не пытаться летать, как он).

Lillebror kände på sig, att han själv nog var 'vilken hösäck som helst' och bestämde sig tvärt för att inte försöka göra om Karlssons flygkonster.

"Vad heter du", sa Karlsson (как тебя зовут, — сказал Карлсон).

"Lillebror", sa Lillebror (Малыш, — сказал Малыш). "Fast egentligen heter jag Svante Svantesson (хотя по-настоящему: «собственно» меня зовут Сванте Свантесон)."

"Vad heter du", sa Karlsson.

"Lillebror", sa Lillebror. "Fast egentligen heter jag Svante Svantesson."

"Tänk, så olika det kan vara — jag, jag heter Karlsson", sa Karlsson (думай, так по-разному может быть — меня, меня зовут Карлсон = смотри, как по-разному бывает — меня вот зовут Карлсон: *kunna /kan, kunde, kunnat/* — мочь, уметь, быть в состоянии). "Bara Karlsson och ingenting annat (только Карлсон и ничего другого). Hejsan hoppsan, Lillebror (привет, Малыш!)."

"Tänk, så olika det kan vara — jag, jag heter Karlsson", sa Karlsson. "Bara Karlsson och ingenting annat. Hejsan hoppsan, Lillebror."

"Hejsan hoppsan, Karlsson", sa Lillebror (привет, Карлсон! — сказал Малыш).

"Hur gammal är du (сколько тебе лет: «как стар ты»)", frågade Karlsson (спросил Карлсон).

"Sju år", sa Lillebror (семь лет, — сказал Малыш).

"Bra. Fortsätt med det", sa Karlsson (хорошо, продолжим с этим, — сказал Карлсон).

"Hejsan hoppsan, Karlsson", sa Lillebror.

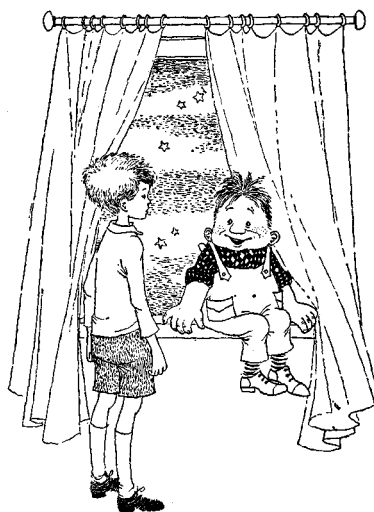
"Hur gammal är du", frågade Karlsson.

"Sju år", sa Lillebror.

"Bra. Fortsätt med det", sa Karlsson.

Han satte raskt (он поставил проворно = проворно перекинул: *sätta /sätter, satte, satt/* — *ставит, сажать*) ett av sina feta små ben (одну из своих толстеньких маленьких ножек) över Lillebrors fönsterkarm (через подоконник Малыша) och klev in i rummet (и шагнул в комнату: *kliva /kliver, klev, klivit/* — *шагать*).

Han satte raskt ett av sina feta små ben över Lillebrors fönsterkarm och klev in i rummet.

"Hur gammal är du då", frågade Lillebror (сколько лет тебе тогда = а тебе сколько лет, — спросил Малыш), för han tyckte (так как он посчитал) att Karlsson verkade bra nog barnslig (что Карлсон производит впечатление весьма: «хорошо достаточно» ребячливое = ведет себя уж слишком ребячливо; *verka* — *воздействовать, производить впечатление, казаться*) för att vara en farbror (чтобы быть дядей = взрослым).

"Hur gammal jag är", sa Karlsson (сколько мне лет? — сказал Карлсон). "Jag är en man i mina bästa år (я мужчина в мои лучшие годы = мужчина в самом расцвете

сил), det är det enda jag kan säga (это единственное, что я могу сказать)."

"Hur gammal jag är", sa Karlsson. "Jag är en man i mina bästa år, det är det enda jag kan säga."

Lillebror visste inte riktigt vad det betydde (Малыш не знал на самом деле: «правильно, как следует», что это означает: *veta /vet, visste, vetat/ — знать*) — att vara en man i sina bästa år (быть мужчиной в его/свои лучшие годы). Han undrade (ему было любопытно), om han kanske själv också var en man i sina bästa år (не был ли он сам тоже, может быть, мужчиной в его лучшие годы), utan att han själv visste om det (без /того/ чтобы он сам знал об этом = только еще не знает об этом), och han frågade försiktigt (и он спросил осторожно):

Lillebror visste inte riktigt vad det betydde — att vara en man i sina bästa år. Han undrade, om han kanske själv också var en man i sina bästa år, utan att han själv visste om det, och han frågade försiktigt:

"Vilka år är det som är bäst?" (которые года являются лучшими? = а в каком возрасте бывает расцвет сил?: *vilka — кто, кого*)

"Alla", sa Karlsson belåtet (все, — сказал Карлсон довольно). "Åtminstone när det gäller mej (по крайней мере, когда это относится ко мне: *gäller — касаться, относиться, означать*). Jag är en vacker och genomklok och lagom tjock man i mina bästa år", sa han (я красивый и умный и в меру толстый мужчина в мои лучшие годы: *genom — через, сквозь, в течение, путем, при помощи; klok — умный; lagom — в меру, как раз*).

"Vilka år är det som är bäst?"

"Alla", sa Karlsson belåtet. "Åtminstone när det gäller mej. Jag är en vacker

och genomklok och lagom tjock man i mina bästa år", sa han.

Sedan plockade han fram Lillebrors ångmaskin, som stod på bokhyllan (затем достал он Малыша паровую машину, которая стояла на книжной полке: *plocka* — *собирать*, *plocka fram* — *достать*; *maskin* — *машина, механизм*).

"Ska vi sätta igång den här", föreslog han (запустим ее здесь? — предложил он: *sätta* — *помещать, класть*; *igång* — *в ход, в действие*; *föreslå /föreslår, föreslog, föreslagit/* — *предлагать*).

Sedan plockade han fram Lillebrors ångmaskin, som stod på bokhyllan.

"Ska vi sätta igång den här", föreslog han.

"Det får jag inte för pappa", sa Lillebror (это не могу я вместо папы, — сказал Малыш = без папы нельзя). "Antingen pappa eller Bosse måste vara med (или папа или Боссе должны быть рядом: *antingen/eller* — *или/или*), när jag kör med den (когда я еду на ней: *köra* — *ехать /на автомобиле/; вести машину*)."

"Det får jag inte för pappa", sa Lillebror. "Antingen pappa eller Bosse måste vara med, när jag kör med den."

"Pappa eller Bosse eller Karlsson på taket", sa Karlsson (папа или Боссе или Карлсон на крыше). "Världens bästa ångmaskinsskötare, det är Karlsson på taket, hälsa din pappa det (мировой лучший механик паровых машин — это Карлсон на крыше, передай это твоему папе; *sköta* — *заботиться /о чем-л./; skötare* — *санитар; рабочий при машине*)."

"Pappa eller Bosse eller Karlsson på taket", sa Karlsson. "Världens bästa ångmaskinsskötare, det är Karlsson på taket, hälsa din pappa det."

Han grep raskt flaskan med rödsprit (он схватил проворно бутылку с денатуратом), som stod bredvid ångmaskinen (которая стояла рядом с паровой машиной), fyllde den lilla spritlampan och tände på (наполнил маленькую спиртовку и зажег: *fylla /fyller, fyllde, fyllt/ — наполнять*). Fastän han var världens bästa ångmaskinsskötare (хотя он был лучшим в мире механиком паровых машин) råkade han fumla ut en hel liten sjö med sprit på bokhyllan (случайно расплескал он /неуклюже/ целое маленькое озеро спирта на книжной полке: *råka — случайно сделать что-л.; fumla — копаться, теревить; sjö — озеро, море*), och muntra, blå lågor dansade kring ångmaskinen (и веселые голубые /язычки/ пламени заплясали вокруг паровой машины), när den där sjön tog eld (где это море: «это там море» «взяло огонь» = загорелось: *ta /tar, tog, tagit/ — брать*). Lillebror skrek till och rusade fram (Малыш вскрикнул и бросился к /нему/: *fram — вперед*).

Han grep raskt flaskan med rödsprit, som stod bredvid ångmaskinen, fyllde den lilla spritlampan och tände på. Fastän han var världens bästa ångmaskinsskötare råkade han fumla ut en hel liten sjö med sprit på bokhyllan, och muntra, blå lågor dansade kring ångmaskinen, när den där sjön tog eld. Lillebror skrek till och rusade fram.

"Lugn, bara lugn", sa Karlsson och höll avvärjande fram en knubbig hand (спокойствие, только спокойствие, — сказал Карлсон выставил предупреждающе: «сдерживающе» вперед пухленькую руку: *hålla /håller, höll, hållit/ — держать; протягивать; avvärja — предотвращать*).

"Lugn, bara lugn", sa Karlsson och höll avvärjande fram en knubbig hand.

Men Lillebror kunde inte vara lugn (но Малыш не мог быть спокойным), när han såg (когда он видел: *se /ser, såg, sett/ — видеть*), hur det brann (как горит: *brinna*

/brinner, brann, brunnit/ — гореть). Han fick tag i en gammal trasa och kvävde de små muntra lågorna (*он схватил старую тряпку и заглушил = потушил эти маленькие веселые /язычки/ пламени: få tag /får, fick, fått/ — хватать: «получать ухват»; kväva — душить*). Där de hade dansat (*там, где они плясали*), var det nu ett par stora, fula fläckar i bokhyllans lackering (*было теперь несколько больших, некрасивых пятен на лакировке книжной полки*).

Men Lillebror kunde inte vara lugn, när han såg, hur det brann. Han fick tag i en gammal trasa och kvävde de små muntra lågorna. Där de hade dansat, var det nu ett par stora, fula fläckar i bokhyllans lackering.

"Titta, så bokhyllan ser ut (*посмотри, как книжная полка выглядит*)", sa Lillebror bekymrat (*сказал Малыш встревоженно*). "Vad ska mamma säga? (*что скажет мама?*)"

"Å, det är en världslig sak (*о, это житейское дело*)", sa Karlsson på taket (*сказал Карлсон на крыше*). "Ett par obetydliga fläckar på en bokhylla — det är en världslig sak (*пара незначительных пятен на книжной полке — это житейское дело: betydlig — значительный; obetydlig — незначительный; betyda — значить, означать*), hälsa din mamma det (*передай твоей маме это*)."

"Titta, så bokhyllan ser ut", sa Lillebror bekymrat. "Vad ska mamma säga?"

"Å, det är en världslig sak", sa Karlsson på taket. "Ett par obetydliga fläckar på en bokhylla — det är en världslig sak, hälsa din mamma det."

Han la sig på knä invid ångmaskinen (*он опустился на колени возле паровой машины: lägga /lägger, la, lagt/ — класть*), och hans ögon lyste (*и его глаза заблестели*).

"Nu blir det snart ordentligt futt på det", sa han (*сейчас она станет скоро порядочно = изрядно пыхтеть: «теперь скоро в ней будет порядочный пых», — сказал он:*

bli /blir, blev, blivit/ — становиться, делаться).

Han la sig på knä invid ångmaskinen, och hans ögon lyste.

"Nu blir det snart ordentligt futt på det", sa han.

Здесь только небольшой фрагмент книги.

Полный текст книги Вы сможете приобрести на сайте <http://www.franklang.ru> в разделе «Тексты на шведском языке, адаптированные по методу чтения Ильи Франка»